

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/121/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7513220325
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7513220325.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu BL Telecom collection, s.r.o., Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému M. U., bytom F., W. XXX/X, o zaplatenie 116,57 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 13C/43/2014-36 z 19.8.2014 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o trovách žalobcu.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 116,57 € s vyčísleným príslušenstvom ako aj trovy konania v sume 17,50 €, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi trovy právneho zastúpenia nepriznal.

Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobca ako právny nástupca pôvodného veriteľa Slovak Telecom, a.s. domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 116,57 € s príslušenstvom titulom neuhradených služieb elektronickej komunikácie. Právne vec posúdil podľa § 51 a § 488 Obč.zák. ako aj § 42 ods.1 písm.a/, ods.4 písm.b/ a § 43 ods.1, 2 zák. č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách a s prihliadnutím na preukázanie vzniku platného záväzku žalovaného tohto zaviazal na úhradu uplatnenej istiny ako aj úrokov z omeškania. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. a žalovaného zaviazal aj na úhradu žalobcom účelne vynaložených trov konania vo výške 17,50 € za zaplatený súdny poplatok. Bol toho názoru, že ide o jediný účelný náklad v súvislosti s uplatneným nárokom, keďže podľa neho náklady spojené so zastupovaním advokátom neboli účelne vynaložené. Síce nespochybnil právo žalobcu na zastúpenie advokátom a toto v priebehu konania aj rešpektoval, avšak bral do úvahy, že v danom prípade sa jednalo o vec typovo veľmi jednoduchú po skutkovej i právnej stránke a k uplatneniu nároku došlo vzorovou žalobou, v ktorej sa menili iba identifikačné údaje žalovanej strany, čísla faktúr, dlžné sumy a začiatok omeškania. Vyplnenie takejto žaloby je podľa neho rutinnou záležitosťou nevyžadujúcou odborné znalosti a poukázal i na to, že konateľom žalobcu je osoba, ktorá je zároveň aj konateľom právneho zástupcu. Priznanie náhrady za vykonané úkony právnej služby by sa tak priechilo aj princípu hospodárnosti a účelnosti.

Rozsudok vo výroku o nepriznaní trov právneho zastúpenia napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho zmeniť a uplatnené trovy právneho zastúpenia priznať v pôvodne uplatňovanej výške a žiadal tiež priznať aj trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní. Citoval § 142 ods.1 a § 150 ods.1, 2 O.s.p. a bol toho názoru, že v sporovom konaní sa otázka náhrady trov konania má spravovať predovšetkým zásadou úspechu vo veci a len ojedinele a len vo výnimočných prípadoch môže súd v konaní úspešnému účastníkovi nepriznať náhradu trov konania. V tomto konkrétnom prípade podľa neho nie sú naplnené predpoklady a neexistujú dôvody na nepriznanie trov právneho zastúpenia a napadnuté rozhodnutie

nemá oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky. Voľba právneho zástupcu v konaní bola plne v súlade s ust. § 24 O.s.p. a využitie tejto zákonnej možnosti mu nemôže byť na škodu. S prihliadnutím na plný úspech v konaní mu nemožno odoprieť právo na uplatnenie náhrady trov konania, čo má oporu aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3M Cdo/30/2012 zo 17.10.2013, z ktorého vybrané časti aj citoval.

Rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o priznaní uplatnenej istiny, úrokov z omeškania a trov konania vzniknutých zaplatením súdneho poplatku nebol odvolaním napadnutý, a preto v tejto časti nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že nie je dôvodné a stotožnil sa s právnymi dôvodmi rozhodnutia o trovách právneho zastúpenia, preto rozsudok v napadnutom výroku o trovách žalobcu podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

Súd prvého stupňa o náhrade trov konania v prejednávanej veci vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným správne rozhodoval podľa § 142 ods.1 O.s.p., priznajúc žalobcovi nárok iba na náhradu trov účelne vynaložených, pričom svoju úvahu dostatočne a presvedčivo vysvetlil. Odvolacie námietky žalobcu tak nemožno pokladať za dôvodné.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 25.7.2012 sp.zn. I.ÚS 988/2012. Žalobca je obchodnou spoločnosťou zaoberajúcou sa zjavne nákupom a následným vymáhaním pohľadávok, čo je zrejme z toho, že vymáha pohľadávky pôvodne svedčiace obchodnej spoločnosti Slovak Telecom, a.s., ktoré vznikli zo zmlúv o pripojení v znení ich dodatkov a z ich následných porušení zo strany dlžníkov, ako aj v tomto prípade zo strany žalovaného, ktorý neuhradil poskytnuté služby elektronickej komunikácie. Tak ako konštatoval Ústavný súd Českej republiky vo vyššie citovanom náleze, ak spočíva predmet podnikania žalobcu v nakupovaní a vymáhaní pohľadávok, mal by tento disponovať personálnymi, technickými a inými zdrojmi potrebnými pre výkon podnikania, teda aj pre súdne vymáhanie pohľadávok. U podnikateľov, ktorí sa špecializujú na hromadné vymáhanie pohľadávok je právne zastúpenie účelné len vtedy, pokiaľ nastanú okolnosti, ktoré zjavne vybočujú z obvyklého priebehu konania daného typu, teda typového konania, v ktorom žalobca vymáha pohľadávky titulom neuhradených faktúr za poskytnuté služby v zmysle uzatvorenej zmluvy o pripojení v znení dodatku. V prejednávanej veci žiadna mimoriadna okolnosť nenastala. Žalobca svoje nároky uplatnil vzorovým návrhom na vydanie platobného rozkazu, v ktorom menil len identifikačné údaje žalovanej strany a označenia faktúr vystavených právnym predchodcom žalobcu za poskytnuté služby. Vyplňovanie takýchto návrhov je možno pokladať za rýdzo rutinnú činnosť, ktorá nevyžaduje osobitné odborné znalosti. Navyše štatutárny orgán žalobcu a štatutárny orgán jeho právneho zástupcu je tá istá osoba - M.. A. Š.. Všetky tieto skutočnosti odôvodňujú záver o neúčelnosti právneho zastúpenia žalobcu a zodpovedajú aj záverom rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20.6.2014 sp.zn. 6M Cdo/9/2013). Podľa tejto pri posudzovaní účelnosti nákladov vynaložených na právne zastúpenie je nutné dôsledne rozlišovať, či právne zastúpenie advokátom je využitím ústavne zaručeného práva na právnu pomoc, alebo či sa jedná skôr o zneužitie tohto práva na úkor protistrany (napr. zastúpenie v celkom banálnej veci, opakované zastúpenie v tzv. hromadných - skutkovo a právne takmer totožných veciach, alebo zrejmu snahu zvýšiť náklady konania protistrane - porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky z 25.3.2014 sp.zn. I. ÚS 3819/13 dostupný na www.consort.cz <<http://www.consort.cz>>).

Zásada účelnosti trov potrebných na uplatnenie alebo bránenie práva je odvoditeľná aj zo všeobecných zásad efektivity a spravodlivosti Občianskeho súdneho konania ako celku a z ústavnoprávneho princípu proporcionality, chrániaceho primeranosť ako hodnotu právneho štátu. Primeranosť súvisí s rozumnosťou v práve, ktorá je chápaná ako vyhľadávanie praktickej rovnováhy v rámci aplikácie práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 19.marca 2014 sp.zn. 6M Cdo/5/2013 dospel k záveru, že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných (skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní, vyhotovených advokátom, mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej, ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde.

Z uvedených dôvodov bol rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania žalobcu ako vecne správny potvrdený.

Žalobca úspech v odvolacom konaní nemal, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania priznať nemohol.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods.9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.